

สารบัญ

อังเดรผู้ฉลาด

๑๑

นกติลิน

๑๕

นกหึ่งกับกระบือ

๑๗

เหตุที่สุนัขอ้าปากให้เห็นฟัน

๒๑

เบนีโตผู้ซื่อสัตย์

๒๕

เจ้าหญิงกบ

๓๕

หอยทากถูกสาป

๔๐

จวนกับตันบันนาร์

๔๔

เรื่องของแม็กบาโลโต

๕๑

เจ้าชายลิง

๕๕

ของขวัญจากเทพธิดา

๖๔

กำเนิดต้นกล้วย

๗๓

ลิงกับผีเสื้อ

๗๗

เรื่องของมานโบ

๘๐

เมื่อลิงเป็นผู้รับใช้

๘๕

มะพร้าวต้นแรก

๙๓

เด็กกำพร้า

๙๙

กำเนิดสับปะรด

๑๐๗

ปูและปลาเข็ม

๑๑๑

ปลาหมึกสู้กับปลาวาฬ

๑๑๕

เด็กโลกกับปู

๑๑๙

นางเงือก

๑๒๓

ผีแม่ น้ำ

ชีวิต

กึ่งกับปลาลิ้นหมา

พ่อขึ้นศาล

ปีะ ปานดีร์

หนึ่งให้เป็นสอง

สาวชาวฟ้า

เหตุที่พวกดูชันไม่กินงู

จันทร์คราส

กำเนิดมนุษย์และแผ่นดิน

การสร้างสายรุ้ง

หญิงเกียจคร้านกับตะกร้า

เรื่องของเซิ้งกัล

ปู่ลังกานา

กระจงและปาลิบาโก

ราชาแห่งปลา

๑๒๖

๑๓๓

๑๓๗

๑๔๑

๑๔๘

๑๕๕

๑๕๙

๑๖๓

๑๖๖

๑๖๘

๑๗๓

๑๗๕

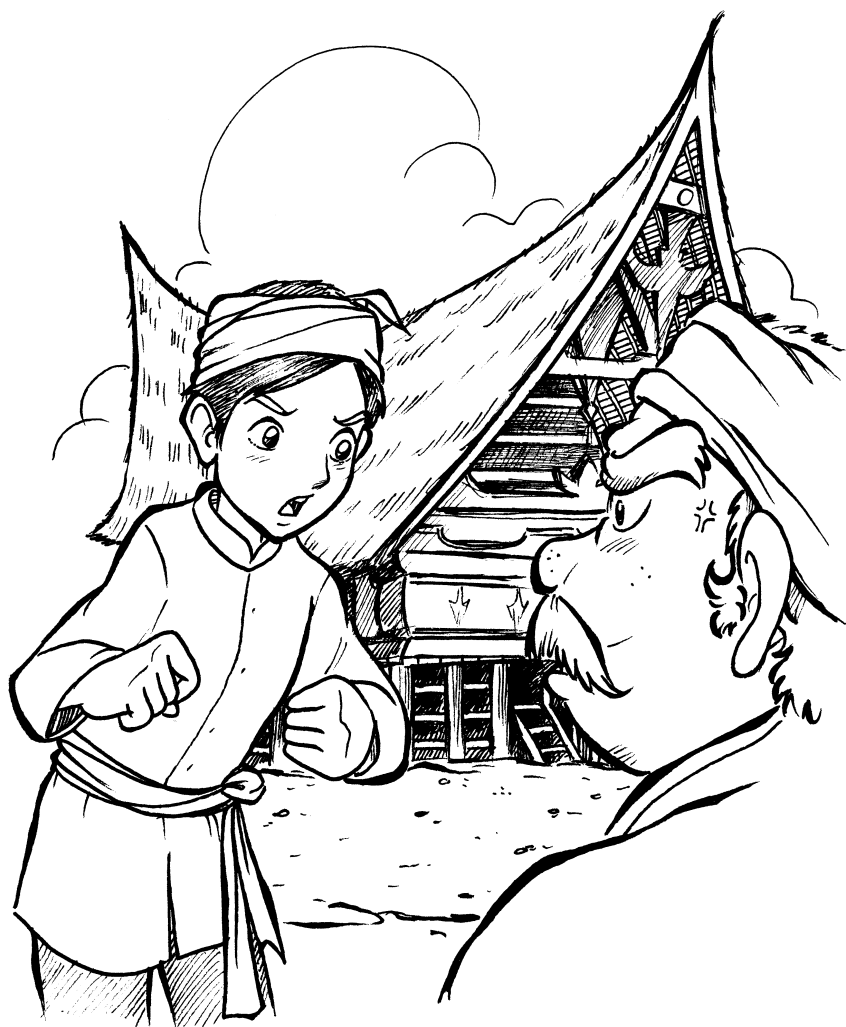
๑๗๙

๑๘๓

๑๙๖

๒๐๕

อังเดรผู้ฉลาด

เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเศรษฐีคนหนึ่งชื่อ ปาโบล ซึ่งเป็นเพื่อนของอังเดรที่เป็นคนยากจน

วันหนึ่งอังเดรได้ไปหาเพื่อนของเขา

“ฉันมานี้ก็เพื่อจะขอเสาที่ท่านไม่ใช่สักต้นหนึ่ง” อังเดรพูด

“งั้นรี ฉันมีอยู่ต้นหนึ่ง” ปาโบลตอบแล้วชี้ให้อังเดรดูกองไม้เสาที่เพิ่งเอาลงมาจากภูเขา

“ขอให้ฉันสักต้นเถอะ” อังเดรขอ “ฉันต้องการเสาชนิดเลว ๆ เอาไปทำบ้านใหม่”

ปาโบลยินดีอนุญาตให้เสาตามที่อังเดรต้องการ “เลือกเอาเองเถอะ” เขาพูด “ของฉันก็เหมือนของท่านนะแหละ ท่านก็รู้ดีแล้ว”

เมื่ออังเดรปลูกบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็เชิญปาโบลผู้เป็นเพื่อนให้ไปเที่ยวที่บ้าน ปาโบลได้ไปเห็นบ้านของอังเดรสวยงามกว่าบ้านของตน

ก็เกิดนึกอิจฉาขึ้นมาทันที

เขายังนึกถึงบ้านอันสวยงามของอังเดร เขาก็ยังไม่สบายใจ ในที่สุดเขาได้ไปหาอังเดรแล้วพูดว่า

“ฉันจำเป็นต้องใช้เสาเพื่อปลูกบ้านใหม่ ขอเสาที่ฉันให้ท่านกลับคืนเถอะ”

อังเดรรู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินเพื่อนพูดเช่นนั้น

“ถ้าท่านเอาเสาไป” อังเดรพูดขึ้น “บ้านของฉันก็พังเท่านั้นเอง ฉันจะไม่คืนให้ท่านหรอก ไม่ได้แน่ ฉันจะทำอย่างนั้นไม่ได้ ฉันจะจ่ายค่าเสาให้ถ้าท่านต้องการจริง ๆ”

“ฉันไม่ต้องการเงิน” ปาโบลพูด “ฉันต้องการแต่เสาของฉัน”

“งั้นฉันจะเปลี่ยนเอาเสาที่ใหญ่และดีกว่าให้” อังเดรขอร้อง

“ไม่ได้” ปาโบลยืนกรานเสียงแข็ง “ฉันต้องการเสาดังนั้น”

อังเดรหมดความอดทนจึงร้องขึ้นว่า

“ฉันจะไม่ยอมทำลายบ้านของฉันเพื่อเอาเสาให้ท่านแน่ ๆ ฉันจะไม่ยอมคืนเสาให้ท่าน”

“ถ้าเช่นนั้น” ปาโบลพูดขึ้น “ฉันก็จะพาท่านไปศาล”

“แล้วแต่ท่านซี ฉันไม่ว่าอะไรนี่” อังเดรตอบ

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองก็เดินทางเข้าไปในเมืองเพื่อเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ปาโบลได้อาเงินติดตัวไปด้วย เพราะคิดว่าพกเงินง่ายกว่าขนเอาอาหารไปด้วย ส่วนอังเดรเตรียมอาหาร มีข้าวและปลาไปกินแทนที่จะพกเงินเที่ยงวันแล้วทั้งสองก็ยังไม่ถึงพระราชวัง เพราะพระราชวังอยู่ไกลมาก ในระหว่างทางนั้นก็ไม่มีบ้านที่จะหยุดพักผ่อนได้ ปาโบลไม่มีอะไรจะกินเพราะเขาไม่ได้เอามา กิน

“เพื่อนเอ๋ย” อังเดรพูดขึ้น “ฉันดูท่านหิวมาก มาซี...มากินข้าว

กับฉันเถอะ”

ปาโบลรู้สึกยินดีที่มีอาหารกิน เขากินเอากินเอาอย่างรวดเร็ว เขากินมากกว่าอังเดรเสียอีก

เมื่อมาถึงพระราชวังและได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ปาโบลก็กราบพูลขึ้นก่อนว่า

“ข้าพเจ้าขอกราบถวายบังคม ขอได้ทรงโปรดตัดสินให้ข้าพเจ้าด้วยคืออังเดรได้ขอยืมเสื่อไปจากข้าพเจ้า แต่บัดนี้ข้าพเจ้าต้องการเสื่อนั้น เขาก็ไม่ยอมคืนให้”

“เป็นความจริงพระเจ้าข้า” อังเดรทูลตอบ “แต่ปาโบลก็ได้กินอาหารของข้าพเจ้า ได้กินข้าวและปลาของข้าพเจ้าไปมากเช่นเดียวกัน บัดนี้ข้าพเจ้าต้องการอาหารคืน เขาก็ไม่ยอมคืนให้ข้าพเจ้า”

“แต่เขาเป็นคนให้ข้าวและปลาแก่ข้าพเจ้าเอง” ปาโบลทูลแย้ง

“แต่เขาก็เป็นคนให้เสื่อข้าพเจ้าเอง” อังเดรแย้งขึ้นบ้าง

“ยุติธรรมดีแล้ว” พระเจ้าแผ่นดินตรัสขึ้น “อังเดรจะต้องคืนเสื่อให้เจ้าของเขาไป ส่วนปาโบลก็ต้องคืนข้าวและปลาให้อังเดร เป็นอันหมดเรื่องกัน”

เมื่ออังเดรมาถึงบ้าน เขาก็ถอนเสื่อออกจากบ้านของเขา เขาได้อาเสื่อไปคืนให้ปาโบล พลังพูดว่า

“นี่แหละเสื่อของท่าน ฉันได้อามาคืนตามคำตัดสินของพระเจ้าแผ่นดิน ทีนี้ก็ถึงคราวของท่านบ้างละ นี่เห็นไหม ด้วยมีดเล่มนี้แหละ ฉันจะผ่าท้องของท่าน เอาข้าวและปลากลับคืนมา นี่ก็เป็นไปตามคำตัดสินของพระเจ้าแผ่นดินเช่นเดียวกัน”

ปาโบลตัวสั่นด้วยความกลัว พลังตอบว่า

“ท่านไม่จำเป็นต้องเอาเสามาคืนให้ฉันเลย มันเป็นของท่านแล้ว

อย่าฆ่าห้องฉันเลย”

“เราต้องทำตามคำสั่งของพระเจ้าแผ่นดิน” อังเดรพูดต่อไป “มาซี เปิดห้องของท่าน เอาเสื้อออกเสีย”

“อังเดร” ปาโบลขอร้อง “ฉันก็ตายเท่านั้นถ้าท่านฆ่าห้องของฉัน ฉันจะยกที่ดินของฉันให้ครึ่งหนึ่ง ถ้าท่านปล่อยฉันไป”

“ไม่เอา ฉันต้องการข้าวและปลาของฉันคืนมา” อังเดรพูดพลาง จับปาโบลมัดติดกับเสา เขายับมีดเตรียมฆ่าห้อง

“ได้โปรดเถิดอย่าทำฉันเลย” ปาโบลร้องออกมาอย่างหวาดกลัว “ฉันยกที่ดินของฉันให้ท่านทั้งหมด ถ้าท่านปล่อยฉัน ฉันจะยกทุก ๆ สิ่ง ที่ฉันมีให้”

อังเดรยอมยกชีวิตให้ปาโบล อังเดรก็กลายเป็นเศรษฐี

-นิทานฟิลิปปินส์-

นกติลิน

ในประเทศฟิลิปปินส์ มีนกชนิดหนึ่งเรียกกันว่า นกติลิน หมายถึง นกข้าว ทำไมจึงเรียกว่านกข้าว เรามีเรื่องเล่าสืบกันมา

วันหนึ่ง ขณะที่ผู้เป็นแม่กำลังตำข้าวเพื่อจะเตรียมเอาไว้หุงในตอนเย็น ลูกสาวคนเล็กของหล่อนก็วิ่งเข้ามาหาแล้วพูดว่า

“แม่จำ ขอข้าวให้หนูกินหน่อยเถอะ”

“กินไม่ได้หรอก” แม่ตอบ “ไม่ดีหรอกกินข้าวดิบ ๆ ยังงี้ เอาไว้ให้หุงเสียก่อนค่อยกิน คอยกินตอนเย็นเถอะ”

เมื่อหล่อนตำข้าวเสร็จแล้ว ก็เอาข้าวในครกใส่กระด้ง ผัดเอาเกลบและรำออก หล่อนผัดอยู่หลายครั้งจนหมดเกลบ แล้วก็เอาข้าวสารใส่ในกระบุง เอากระด้งปิดปากกระบุงไว้ แล้วหล่อนก็เอาม้อน้ำขึ้นทูนบนศีรษะ ออกไปตักน้ำที่ลำธาร

หล่อนเดินออกไปไม่ทันไร ลูกสาวของหล่อนก็วิ่งมาที่กระบุงข้าว

แม่หนูเอื้อมลงไปกอบข้าวในกระบุงจนเต็มฝ่ามือ แต่แม่หนูไม่ได้
ระมัดระวังตัวจึงตกลงไปในกระบุง กระดังที่ครอบอยู่ก็ปิดลงไป

เมื่อผู้เป็นแม่กลับมา หล่อนก็ได้ยินเสียงนกร้อง

“กิง กิง นิค ! นิค ! นิค !”

หล่อนนึกสงสัย เจียหู่ฟัง หล่อนสังเกตว่าเสียงนั้นดังออกมาจาก
กระบุงข้าว หล่อนจึงยกกระดังที่ปิดปากกระบุงออก

“อะไรกันนี้ ! นกเข้าไปอยู่ได้ยังไงกัน” หล่อนร้องอุทานเมื่อมอง
เห็นนกสีน้ำตาลตัวเล็ก ๆ บินออกมา

ขณะที่นกน้อยบินออกมานั้น มันได้ร้องว่า

“ลาก่อนแม่...ลาก่อน...ลาก่อน !”

อนิจจา แม่หนูน้อยคนนั้นได้กลายเป็นนกไปเสียแล้ว !

**และนกสีน้ำตาลตัวนั้นเอง ที่ชาวฟิลิปปินส์เรียกว่า นกติลิน หรือ
นกข้าว**

-นิทานฟิลิปปินส์-